

Συνέντευξη με έναν παππού και μία γιαγιά

Θέλοντας να μάθουμε πώς ήταν η ζωή στο χωριό τα παλιά χρόνια, έγιναν οι μαθητές μας μικροί δημοσιογράφοι και ρώτησαν τους παππούδες τους και τις γιαγιάδες τους πώς ήταν η ζωή τους. Αφού ρώτησαν παππούδες αλλά και γονείς καταλήξαμε στις δύο παρακάτω συνεντεύξεις αφού ένωσαν κομμάτια από τη ζωή όσον ρωτήσαμε.

Δημοσιογράφος: Παππού μπορείς να μας περιγράψεις πώς ήταν τα χρόνια σου όταν ήσουν παιδί;

Παππούς: Ποια χρόνια παιδιά μου, μήπως υπήρξαμε και εμείς παιδιά; όχι ότι δεν υπήρξαμε, αλλά δεν κάναμε τη ζωή που κάνετε εσείς σήμερα. Όσο είμαστε μικρά γυρίζαμε και παίζαμε, στους δρόμους στα χωράφια και παίζαμε με ό,τι βρίσκαμε. Φτιάχναμε μπάλες από κουρέλια και παίζαμε ποδόσφαιρο, ξυπόλητοι γιατί τα παπούτσια ήταν πολυτέλεια, και αν είχαμε τα φυλάγαμε για τις γιορτές. Παίζαμε κι άλλα παιχνίδια, κρυφτό, κυνηγητό αλλά φτιάχναμε και δικά μας δήθεν ότι έχουμε πόλεμο και παλεύαμε με τα ξύλα ή φτιάχναμε κρυφές καλύβες για κρησφύγετα.

Δημοσιογράφος: Και εσείς γιαγιά πώς παίζεται;

Γιαγιά: Ε, κι εμείς παιδάκι μου με ότι βρίσκαμε. Φτιάχναμε πάνινες κούκλες, της κανακεύαμε, τις ταΐζαμε και τις βάζαμε για ύπνο. Παίζαμε κι εμείς κρυφτό ή καμιά φορά πούντο - πούντο το δαχτυλίδι, αλλά δεν υπήρχε χρόνος για παιχνίδι πιο πολύ, από την ώρα που δυνόμαστε, βοήθα με τη μάνα μας τις δουλειές.

Δημοσιογράφος: Σχολείο πήγατε;

Παππούς: Αν υπήρχε σχολείο στο χωριό μας στέλνανε το πολύ-πολύ να τελειώσουμε το δημοτικό. Εμένα ο πατέρας μου με έστειλε μέχρι την Τρίτη τάξη μετά με πήρε στα χωράφια. Και τι σχολείο μία μικρή αίθουσα, ξύλινα θρανία που καθόμαστε τρεις και τέσσερις μαζί και ν' ήμαστε 60 παιδιά με ένα

δάσκαλο. Πού είναι τα βγάλει πέρα και εκείνος πήγαινε η βέργα σύννεφο. Εγώ ίσα που έμαθα να διαβάζω και να γράφω και λίγο αριθμητική.

Δημοσιογράφος: Εσύ γιαγιά πήγες σχολείο;

Γιαγιά: Πώς πήγα. Και μάλιστα είναι από τα τυχερά παιδιά γιατί εμένα μέσα στην αρνητική μου μέχρι που τελείωσα το Δημοτικό καλά τότε τα κορίτσια δεν πήγαιναν Γυμνάσιο για να με στείλει στην πόλη οπότε μέχρι εκεί έφτασα.

Δημοσιογράφος: Τι ρούχα φοράγατε;

Παππούς: Ρούχα; ότι βρισκόταν ό,τι μας φόραγε η μάνα μας, παλιά, τρύπια, πολλές φορές έφτιαχνε μόνη της με ό,τι υφάσματα έβρισκε. Αλλά δεν μας ένοιαζε, κανένας δεν είχε περισσότερα, όλοι είχαμε την ίδια φτώχεια και την ίδια πείνα, όχι ότι δεν υπήρχαν και κάποιοι πιο πλούσιοι από μας.

Δημοσιογράφος: Αλήθεια τι τρώγατε;

Παππούς: Μην κοιτάτε σήμερα που έχετε όλα τα καλά του Θεού, τότε ένα ποτήρι γάλα ένα κομμάτι ψωμί με λίγο λάδι και τυρί και το μεσημέρι ή και το βράδυ ότι είχε να μαγειρέψει η μάνα. Φακές, ρύζι, χόρτα, ότι είχε ο κήπος μας και κρέας αν είχαμε κανένα ζωντανό και το σφάζαμε.

Δημοσιογράφος: Και όταν μεγαλώσατε;

Παππούς: Εμείς μεγαλώνουμε απότομα. Όπως σου είπα μετά την τρίτη δημοτικού ο πατέρας μου με πήρε κοντά του στα χωράφια. Με μάθαινε να κάνω δουλειές του χωραφιού και πάνω από όλα να τον βοηθάω όσο μπορώ. Κάτι με το σκάψιμο κάτι με τα ζωντανά ότι μπορούσα πρόσφερα και δεν παραπονιόμουνά όπως κάνετε τα σημερινά παιδιά που σας λέμε για μία δουλειά και αρχίζετε και γκρινιάζετε. Τότε δεν τολμάγαμε να φέρουμε αντίρρηση έπεφτε ξύλο, ξύλο έπαθε και στο σχολείο ξύλο έπεφτε και στο σπίτι.

Δημοσιογράφος: Για πες μου Γιαγιά πώς ήταν τα χρόνια σου σαν κοπέλα;

Γιαγιά: Τα χρόνια μας τότε δεν ήταν τόσο ξένοιαστα όσο είναι τα δικά σας σήμερα. Εμείς τότε βοηθάγαμε στο σπίτι αλλά και στο χωράφι. Να πλένεις ρούχα στο σκαφίδι με Σαπούνι που το έχεις φτιάξει εσύ από παλιόλαδα, να αναπιάνεις προζύμι, να ζυμώνεις, να σηκώνεσαι από τον πρωί να ανάψεις το φούρνο, να φουρνίζεις το ψωμί, να μαγειρεύεις, να φροντίζεις τα ζωντανά, να

πηγαίνεις για τα χωράφια για τις ελιές, για τα σύκα, για τρύγο, μόνο δουλειά ξεκούραση δεν βλέπαμε. Και μετά με πάντρεψαν και το ίδιο συνεχίζεται και στο σπίτι το δικό μου.

Δημοσιογράφος: Το σπίτι σας πώς ήταν;

Παππούς: Αν το έλεγες σπίτι, σε σύγκριση με σήμερα, ήταν ένα πλίθινο μεγάλο δωμάτιο πού μέσα εκεί κοιμόμαστε, τρώγαμε και ζεσταινόμαστε δίπλα στο τζάκι. Και η κάθε οικογένεια δεν είχε μόνο ένα παιδί εμείς είμαστε πέντε αδέρφια δεν είχαμε πολλά αλλά είμαστε αγαπημένοι.

Δημοσιογράφος: Και όταν μεγάλωσες;

Παππούς: Όταν μεγάλωσα πήγα στρατό και γύρισα πίσω στο χωριό και συνέχισα να βοηθάω τον πατέρα μου στις δουλειές μέχρι που παντρεύτηκα και ξεκίνησα τη δική μου ζωή. Με τη γυναίκα μου μείναμε σε ένα σπιτάκι που μας έδωσε ο πεθερός μου και δουλεύαμε νύχτα με νύχτα για να τα καταφέρουμε. Όμως, δόξα τω Θεώ, καλά Μας πήγε. Ξελογκώσαμε χωράφια, φυτέψαμε ελιές, σταφίδες, συκιές και ένα αμπελάκι για το κρασί μας. Είχαμε τις κότες μας, τις γίδες μας το μουλάρι μας, το φωνάζαμε Ξάνθο, πού ήταν ο καλύτερος βοηθός μας. Σηκωνόμαστε το πρωί, νύχτα, τρώγαμε ένα κομμάτι ψωμί και ξεκινάγαμε να περιποιοηθούμε τα ζωντανά, να ανοίξουμε τις κότες και ανάλογα με την εποχή μα όργωμα, με τον Ξάνθο να τραβάει το αλέτρι, μα για τις ελιές, θέρισμα, τρύγος και ό,τι άλλο ήτανε. Κάναμε και δύο παιδιά τα καταφέραμε να τα στείλουμε σχολείο να τελειώσουνε, να βρουνε μία δουλειά στην πόλη για να μην τραβήξουν ό,τι τραβήξαμε εμείς.

Δημοσιογράφος: Πώς διασκεδάζατε;

Παππούς: Πώς θα διασκεδάσουμε; στα χωριά δεν υπήρχε τίποτα. Τότε δεν υπήρχε ούτε τηλεόραση ούτε ραδιόφωνο μόνο φτώχεια υπήρχε. Άντε σε κανένα γάμο, σε καμία βάφτιση και στη γιορτή της εκκλησίας μας κάναμε ένα μικρό πανηγυράκι με κανα κρασί, καμία πίτα και αν πέρναγε και κανένας οργανοπαίχτης, ρίχναμε κανένα χορό. Αλλά πού καιρός για διασκέδαση όταν δουλεύαμε από νύχτα σε νύχτα.

Δημοσιογράφος: Και τώρα;

Παππούς: Τώρα τι; και τώρα δεν κάθομαι, κάνω ότι μπορώ. Αλλά το καλύτερο είναι ότι περιμένω να έρθουν τα εγγόνια μου να τα χαρώ.

Κουράστηκα πολύ στη ζωή μου αλλά δεν πειράζει νιώθω άξιος, νιώθω ότι έκανα κάτι σπουδαίο όχι μόνος μου, με τη γυναίκα μου γιατί χωρίς εκείνη δεν θα είχα καταφέρει τίποτα και στεναχωριέμαι για τους σημερινούς νέους που παράτησαν την γη μαζεύτηκαν στις πόλεις εκείνα που ξελογκώσαμε με τα χέρια μας γίνονται πάλι ρουμάνια, λόγια δηλαδή.

Δημοσιογράφος: Σας ευχαριστούμε πολύ. Μας μάθата πάρα πολλά σήμερα.

Παππούς: Να είστε καλά παιδιά μου.